

1

Sloane

Augustus 2016

Opeens was de eerste dag van mijn laatste studiejaar aangebroken. Ik werd wakker met een opgewonden gevoel in mijn borst, benieuwd naar wat het jaar zou brengen. Ik spatte water op mijn gezicht, smeerde wat mascara op en borstelde mijn van nature steile kastanjebruine haar. Ik maakte me meestal niet dik op en voor de colleges hield ik het altijd bij het absolute minimum. Ik schoot een slobberig T-shirt, een sportshort en gympen aan, pakte mijn rugtas en liep mijn kamer uit.

Het was stil in het appartement. Mijn twee huisgenoten, die dap-perder waren dan ik, hadden ervoor gekozen om acht uur naar college te gaan en waren al aan hun dag begonnen. Ikzelf was meer een half-tienmeisje. Ik keek om me heen in de keuken, vond een koffiebeker met deksel, zette de koffiemachine aan en checkte mijn telefoon en tikte met mijn voet in afwachting van de koffie.

Toen ik eindelijk weg kon, rende ik naar de bushalte. Ik zag dat de bus op het punt stond weg te rijden en mijn hart sloeg over. Ik vind het vreselijk om niet op tijd te komen, en bij het idee dat ik alleen en te laat de collegezaal in moest lopen brak het zweet me uit.

‘Wacht even!’ hoorde ik iemand achter me roepen.

Ik keek om en zag een lange en (voor zover ik het kon zien) knappe

jongen naar de bus rennen. Hij passeerde me met een glimlach die innemend genoeg was om de chauffeur zo gek te krijgen dat die de deuren weer opende.

‘Na jou,’ zei de jongen vanaf de treeplank, en hij wenkte me.

Lang, knap en donker was nog zacht uitgedrukt. Zijn golvende donkerbruine haar omlijstte een goed vormgegeven gezicht met een krachtige kaaklijn. Zijn diepbruine ogen hadden een bepaalde charme waar je met geen mogelijkheid omheen kon. Hij straalde een moeiteloze rust en zelfvertrouwen uit waar mijn hart sneller van ging kloppen.

Ik wurmde me langs hem heen, liet mijn blik over de zitplaatsen glijden en zag er twee op de laatste rij die nog vrij waren. Ik wist precies wie er naast me zou komen zitten. Ik schoof naar de plek bij het raam en zag hem doelbewust door het gangpad lopen. Ik probeerde niet te kijken tot ik zijn t-shirt zag.

‘Mag ik hier komen zitten?’ vroeg hij toen hij bij me was aangekomen.

‘Dat lijkt me wel het minste nadat jij hebt gezorgd dat de bus niet zonder ons vertrok,’ zei ik met een stem die verried dat ik nerveus was. ‘Kom je uit New York?’

De vraag leek hem te verbazen.

‘Je shirt.’ Ik wees naar zijn afgedragen grijze t-shirt met het logo van de New York Yankees erop. Het zag eruit alsof het een keer te vaak was gewassen, maar het omsloot zijn lijf op een flatteuze manier.

‘O, dit.’ Hij keek naar beneden. ‘Nee, mijn pa is fan. Jij?’

‘Of ik fan ben of uit New York kom?’

‘Een van beide? Allebei?’ Hij lachte.

‘Geen van beide, al wil ik er al zo lang als ik me kan herinneren naartoe.’

Toen hij ging zitten, streek zijn been langs het mijne, en het gevoel trok door mijn hele lichaam. Hoe kon ik me zo aangetrokken voelen tot iemand die ik niet eens kende?

Alsof hij mijn gedachten kon lezen, stelde hij zich voor. ‘Ik ben Ethan, trouwens. Ethan Brady.’

‘Sloane Hart.’

‘Is het je eerste jaar in Ascent?’ vroeg hij. ‘Wij zijn net in een van de appartementen aan het zwembad getrokken.’

‘Daar wonen mijn huisgenoten en ik ook! Appartement 3221. Het is ons tweede jaar daar. We vinden het geweldig. We zochten een huis in Wrightsville, maar dat is niet gelukt. De huizen daar schijnen snel weg te zijn,’ zei ik.

Hij zette grote ogen op. ‘Ik geloof dat we burens zijn. Ik woon in het appartement boven jullie. Niet de politie bellen als we te veel herrie maken bij een feestje.’

‘Dat zouden we nooit doen. Tenzij jullie ons niet uitnodigen...’

‘Staat genoteerd.’ Ethan knikte. ‘Wat studeer je?’

Toen ik antwoord gaf, moest ik wel heimelijk van opzij naar hem kijken. Ik zag de lachrimpeltjes rond zijn ogen en zijn onbevangen houding. ‘Communicatie. Ik had liever journalistiek gedaan, maar dat biedt Wilmington College niet aan, dus moest ik voor een minor kiezen. Laat me raden wat jij doet... iets financieels of bedrijfskunde?’ Ik trok een wenkbrauw op.

‘Zet me niet zo weg, Hart.’ De naam rolde van zijn tong alsof hij zijn hele leven had gewacht op een kans om die uit te spreken. ‘Ik doe ook communicatie. Ik ben van bedrijfskunde getrapt nadat ik twee keer voor analyse wiskunde was gezakt.’

‘Je wilt niet weten hoe vaak ik dat al heb gehoord. Ik ben hopeloos in wiskunde, dus ik moet er niet aan denken dat ik dat tentamen één keer zou doen, laat staan twee keer. Ik heb statistiek maar net gehaald.’ Ik merkte dat ik me makkelijk voor hem openstelde.

‘Waar ga je nu naartoe?’

Ik vond het leuk dat hij zoveel vroeg. Het gaf me het gevoel dat ik belangrijk was.

‘Creatief schrijven voor gevorderden. En jij?’

‘Inleiding spreken in het openbaar.’ Het lukte hem het eruit te krijgen zonder te lachen.

‘Is dat geen propedeusevak?’

‘Ik heb het voor me uit geschoven. Ik heb de pest aan spreken in het openbaar. Nu heb ik enorm spijt dat ik het niet meteen heb gedaan.’

‘Je moet het zo zien: waarschijnlijk moet je een groep achttienjarige toespreken die jou veel intimiderender vinden dan jij hen.’

‘Dank je, Hart.’

Daar was hij weer. De naam die mijn hart twee slagen over liet slaan. De bus kwam met gierende remmen tot stilstand aan de noordkant van de campus. We wachtten tot iedereen was uitgestapt en alleen wij nog over waren. Ethan liep voorop en ik volgde hem in het besef dat we naar hetzelfde gebouw gingen, waar de meeste communicatievakken werden gegeven.

‘Ik moet hier zijn.’ Ik moest mijn hoofd in mijn nek leggen om zijn gezicht te kunnen zien. Hij moest minstens een meter vijfentachtig zijn.

‘Heb je hierna nog college of ga je weer terug naar Ascent?’

‘Ik heb nog een college en dan een bespreking.’

‘Dan zal ik alleen terug moeten. Zie ik je nog, Hart?’ Hij stelde een vraag waarop hij het antwoord al wist.

Ik kwam iets na drieën terug in Ascent, en toen ik de trap naar onze verdieping op liep, hoorde ik Drake al uit ons appartement schallen. Ik wilde de tijd vertragen. Hoe ik me ook op het komende jaar verheugde, ik wilde niet dat er een eind aan mijn studietijd kwam.

Ik had Lauren Ellis en Jordan Coleman toevallig leren kennen doordat de universiteit ons samen in Moore Hall had gezet, het ergste studentenhuus voor eerstejaars. Het was de enige torenflat op de campus die nog niet was gesloopt en vervangen, en wij behoorden tot de paar uitverkorenen die er in zijn laatste jaar mochten verblijven. Ik mag graag denken dat de ervaring die wij Moore Hell noemden onze band hechter heeft gemaakt.

Lauren is mijn hartsvriendin. Ze is beeldschoon, met lang, platina-blond haar en een lieve glimlach. Als me iets akeligs (of geweldigs) overkomt, is Lauren de eerste aan wie ik het vertel. Ze zal me nooit in de steek laten. Lauren doet pedagogiek en heeft een passie voor het vormen van jonge geesten. Ze is eerlijk maar tactvol en slaagt er altijd in de harde waarheid omzichtig te brengen. Ik ken niemand die zo oprecht is als Lauren. Jordan is de bron van licht en vrolijkheid in ons groepje. Zij is het meest vrijgevochten en onbaatzuchtig van ons drieën. Haar relaxte instelling past bij haar golvende donkerblonde haar en gebruinde huid; je kunt aan haar zien dat ze in Wrightsville geboren is. We zijn heel verschillend, en toch passen we perfect bij elkaar.

‘O, mijn god, daar ben je eindelijk!’ Laurens theatrale gedrag is een van de dingen aan haar waar ik dol op ben.

‘Zit ze al aan de drank?’ vroeg ik aan Jordan.

‘Nog niet, maar het scheelt niet veel.’ Jordan lachte.

‘Ha ha, leuk hoor,’ zei Lauren sarcastisch. ‘Mag een meisje niet enthousiast zijn? We hebben net onze een na laatste eerste collegedag achter de rug! Het is een mijlpaal. Triest ook, maar laten we proberen daar niet aan te denken. Ik wil niet dat iets onze eerste avond als laatstejaars bederft!’

‘Is het niet raar om op woensdag naar Jerry’s te gaan? Het verbaast me dat er geen verenigingsfeesten ter ere van de eerste dag zijn,’ zei Jordan.

‘Jongens...’ Jordan plofte op de bank. ‘Laatstejaars gaan nooit naar die feestjes; die zijn alleen voor eerste- en tweedejaars. We zijn eindelijk allemaal eenentwintig! Daarom gaan we vanavond naar Jerry’s. Denk na.’

‘Heel logisch,’ zei ik, en Jordan knikte instemmend.

‘We hebben nog een uur of drie voordat we ons klaar moeten gaan maken. Wat willen jullie met het eten doen? Ik weet dat we allemaal tassenvol boodschappen hebben meegekregen van onze ouders. Diepvriespizza?’ Lauren was onmiskenbaar de regelaar van de groep.

‘Ja, diepvriespizza, perfect,’ zei Jordan.

‘Wacht,’ onderbrak ik het gesprek. ‘Ik moet jullie vertellen over de jongen die ik in de bus heb ontmoet.’

‘Ho eens even. Je bent al vijf hele minuten thuis en je hebt dit voor je gehouden? Vertel!’ zei Lauren opgetogen. Ze is gek op de liefde en weet hoe moeilijk het voor me is om die te vinden.

Ik ben als kind vaak verhuisd. Mijn moeder is chirurg; aan het begin van haar carrière ging ze om de paar jaar naar een ander ziekenhuis. Daardoor was het ontzettend moeilijk voor me om vrienden te maken, laat staan een vriendje te vinden. Carter kwam er nog het dichtste bij.

Carter was in veel opzichten een frisse wind. Onze dates waren spontaan en elke avond met hem gierde de adrenaline door mijn lijf, want ik kon alleen maar raden wat er zou gebeuren; zijn gezelschap maakte me opgewonden en nerveus tegelijk. Hoewel onze relatie losvast was, vroeg hij me toch voor het eindexamenbal. Hij kwam bij mijn huis aanzetten met zijn moeder en een corsage die niet bij mijn

jurk paste, maar die ik natuurlijk toch droeg. We maakten foto's en propten ons met de hele vriendengroep in een limo, waar we al begonnen met het doorgeven van flessen wijn en miniflesjes sterkedrank. Die avond werd ik ontmaagd. Ik had het me heel anders voorgesteld. Ik had een groots romantisch gebaar verwacht, maar in plaats daarvan werden het een paar minuten en een gescheurd condoom in een logeerkamer bij een vriendin.

Een paar weken na de diploma-uitreiking vertelden mijn ouders me samen dat ze gingen scheiden. Ik had het totaal niet zien aankomen. Een huwelijk van twintig jaar, opeens weg. Had ik de waarschuwingssignalen niet opgemerkt? Oké, ze kibbelden, zoals alle getrouwde stellen, maar ik had niet gedacht dat ze ooit afstand zouden doen van hun geloften. Alsof de scheiding nog niet erg genoeg was, kwam het moment ook nog eens heel slecht uit. Nog een paar maanden, dan zou ik gaan studeren, op een paar uur reizen van thuis, maar nu wist ik niet goed meer wat thuis was. Mijn ouders hadden het te druk met het verdelen van de boedel en de verkoop van het huis om mij bij te staan in die overgangstijd, toen ik hun steun hard nodig had.

De rest van de zomer had ik seks met Carter wanneer ik maar kon: als onze ouders op hun werk waren, in auto's op parkeerterreinen, op feesten, na feesten... Ik wilde het altijd en overal doen, want ik dacht dat hij dan van me zou houden. Ik was doodsbang om alleen te zijn. Spoileralert: seks leidt nooit tot liefde. Hoewel we niet 'samen' waren, zocht ik Carter nog steeds op in de vakanties, vooral om mijn ouders te mijden, die al met andere mensen aan het daten waren. Mijn hele eerste studiejaar hoopte ik dat het meer zou worden tussen ons, en het hele jaar daarna was ik op zoek naar iets wat me net zo in vervoering kon brengen als hij. Uiteindelijk brak het derde jaar aan en nam ik even vrij van mijn zoektocht naar liefde. Ik schreef het toe aan het idee dat de ware voor mij niet in Wilmington te vinden was. Misschien zat hij in een grote stad of aan een andere kust. Ik zou hem nog wel vinden. Ik nam me vast voor me de laatste twee jaar op mijn studie te richten, en op het vinden van mijn droombaan om North Carolina uit te komen. Het leven werd een stuk leuker toen ik geen liefde meer zocht bij elke man die ik ontmoette.

'Nou, dankzij onze koffiemachine was ik een paar minuten achter op schema. Ik zweer je dat dat ding er tien minuten over doet om één kop koffie te zetten. We zouden echt eens naar een nieuwe moeten uitkijken.' Ik hoorde mezelf bazelen.

'Schiet eens op!' onderbrak Jordan me.

Ik haastte me om tot de kern van het verhaal te komen; de opwinding borrelde in me op. 'Maar goed, ik liep naar de bus en de deuren gingen al dicht. Ik wist zeker dat ik hem zou missen en dat ik te laat bij mijn college zou komen, maar toen kwam er iemand aanrennen die de chauffeur overhaalde de deuren open te doen. Er waren nog twee vrije plaatsen naast elkaar, dus we gingen zitten en praatten de hele weg naar de campus. Hij is een laatstejaars communicatie, net als ik, en het mooiste is dat hij recht boven ons woont.'

'Néé.' Lauren zette grote ogen op.

'Ik hoop dat hij lekkere huisgenoten heeft!' zei Jordan.

'Als ik zeg dat hij misschien wel de aantrekkelijkste gast is die ik ooit heb gezien...' zwijmelde ik. 'Echt wel. Hij heeft golvend bruin haar en een mooie glimlach, en ik kon gewoon zien dat hij minstens vijf keer per week traint.'

'Oké, net als al die andere stomme ballen op de campus dus.' Lauren rolde met haar ogen.

Maar Jordan gaf zich al over aan de fantasie. 'Ik vind hem goed klinken!'

'Heb je de busbal gevraagd of hij vanavond naar Jerry's gaat?' vroeg Lauren.

'Nee. Shit, vergeten!' Ik pakte het kussen dat naast me op de bank lag en duwde mijn gezicht erin.

'Wedden dat hij komt?' zei Jordan, de eeuwige optimist. 'Volgens Laur komen alle laatstejaars.'

'Klopt, en we moeten er perfect uitzien. Geen gezeur meer. We gaan ons optutten!'

We gingen allemaal naar onze eigen kamer en zetten ieder onze eigen optutplaylist op. Ik glimlachte onwillekeurig bij het idee dat ik Ethan vandaag nog een keer kon tegenkomen. Hoop doet leven.

2

Ethan

Augustus 2016

Tijdens het college kon ik alleen nog maar aan Sloane denken. Ze was stil, maar het leek alsof ze je alles zou vertellen waar je maar naar vroeg. Ze was mooi, maar op een andere manier dan de meeste meiden op de campus. Ik had wel door dat ze zich niet aanstelde en zichzelf niet te serieus nam; dat hoefde ook niet. Ik was nog nooit op iemand met rood haar gevallen, maar iets aan haar was anders. Ik probeerde het uit mijn hoofd te zetten. Ik ben niet zo'n gast – ik val niet als een blok voor meiden. Zeker niet als ik respect voor ze heb. Ik weet hoe dat klinkt, maar het is waar. Ik ben op veel verschillende manieren verknipt, maar het ergste is nog wel dat ik een gezonde relatie nog niet zou herkennen als ik erover struikelde. Dat kun je aan mijn ouders toeschrijven.

Sloane had gelijk: er zaten allemaal eerstejaars bij het college spreken in het openbaar. Ik zag het aan het feit dat iedereen het boek bij zich had. Je zult mij er niet op betrappen dat ik mijn geld aan studieboeken verspil. Daar heb je je dispuutsgenoten en lieve meisjes die naast je komen zitten voor. Ik luisterde naar de docent, die zeverde over de zes spreekbeurten die we in de loop van het semester zouden houden: informatief, persuasief, onderhoudend, betogend, motive-

rend en uit de losse pols. God, ik kon me echt wel voor mijn kop slaan dat ik dit vak zo lang had uitgesteld.

Het college duurde een uur en een kwartier, maar de docent was ruim op tijd klaar, zodat ik nog veel tijd moest doden voor het volgende college. Ik ging naar de bieb. Ik wist niet of er iemand zou zijn op de eerste collegedag, maar het verenigingsleven speelde zich meestal op de tweede verdieping af.

'Brady!' riep iemand vanaf de andere kant van het binnenplein. Ik draaide mijn honkbalpetje met de klep naar achteren om te kunnen zien wie me had geroepen en zag Graham en Jake, mijn huisgenoten.

'Wat doen jullie zo vroeg op de campus? Jij in het bijzonder,' zei ik met een knikje naar Jake.

'Je doet alsof het net acht uur is,' zei Jake spottend.

'Laten we iets te eten halen. Als we snel zijn, kunnen we nog een ontbijtje van die chick krijgen,' spoorde Graham ons aan.

Graham was als een broer voor me. Ik had vanaf de tweede klas van de middelbare bij zijn ouders en hem gewoond, dus het voelde goed om tijdens de studie ook met hem samen te wonen. Graham was de slimste van ons drieën. Hij kwam uit een geslacht met goede genen, en dat zijn familie steenrijk was, kon ook geen kwaad. Graham en ik waren in bijna elk opzicht elkaars tegenpolen, maar toch is hij de enige die ik ooit dichtbij heb laten komen. We leerden Jake in ons eerste jaar kennen toen we allemaal aspirant-lid werden van Pi Kappa Alpha – de herinneringen aan de ontgroening bezorgen me soms nog de koude rillingen. Onze vriendschap ontstond dus niet zoals de meeste andere. Jake is zo iemand die jaagt en vist, terwijl Graham en ik eerder een balletje zullen trappen, als we niet gaan surfen.

'Goddank staat er geen lange rij,' zei Jake toen we het studentencentrum in liepen. 'Ik zou wel tien broodjes kip naar binnen kunnen werken.'

Terwijl we in de rij voor het ontbijt stonden, dacht ik terug aan mijn contact met Sloane. Hoe kon het dat ik haar nooit op een van onze feesten of in een kroeg had gezien? Ik zou me haar echt wel herinnerd hebben. Ergens hoopte ik dat ze die avond ook naar Jerry's zou komen, of, nog beter, naar het indrinken in ons dispuutshuis, Pike House.

3

Sloane

Augustus 2016

‘De Uber is er!’ gilte ik boven de muziek uit.

Het was drukker in ons appartement dan anders. We waren halverwege het tweede jaar uit de vereniging gestapt, maar we waren bevriend gebleven met veel meiden uit onze jaarclub. Taylor en Hailey woonden ook in Ascent, maar dan aan de voorkant van het complex. Ik kon er altijd op rekenen dat wij vijven samen indronken voor we ergens naartoe gingen, zelfs als we indronken voordat we ergens anders gingen indrinken.

‘Oké, dames, naar beneden.’ Lauren ontkoppelde haar telefoon van de speaker en zette een paar lege glazen in de gootsteen. ‘Sloane, je hebt toch een extra grote besteld, hè?’

‘Ja, we passen er met zijn vijven in en niemand hoeft op schoot,’ verzekerde ik haar.

Ik ging de anderen voor de trap af en liep naar het parkeerterrein, waar de minivan op ons stond te wachten.

‘Er heeft toch niemand drank voor onderweg bij zich, hè? Ik kan niet nog een slechte beoordeling bij Uber gebruiken nadat ik moest kotsen op weg naar huis van de White Trash Bash vorig jaar.’ Ik rilde bij de herinnering.

‘O god, hou op.’ Taylor deed of ze kokhalsde. De anderen schudden allemaal hun hoofd en stapten in het busje. Ik ging voorin zitten en de chauffeur bood me een AUX-kabel aan.

‘Nog verzoekjes?’ vroeg ik terwijl ik het snoetje om mijn vingers draaide.

‘Die nieuwe van The Chainsmokers!’ smeekte Jordan. ‘Ik ben ervan bezeten!’

“Closer”! Yes!’ viel Lauren haar bij.

“From your roommate back in Boulder, we ain’t ever getting older”! blèrden we zo hard als we konden. Dit waren de momenten die ik vast wilde houden.

Het was ongeveer een kwartier rijden van Ascent naar de kroeg en we draaiden de hele weg ‘Closer’, achter elkaar door. Ik weet zeker dat onze chauffeur ons wel kon schieten, maar het boeide ons niet. Het was een lekker nummer en we probeerden onze verwachtingen van de eerste avond van het laatste jaar waar te maken. Dat kon hij ons niet aanrekenen.

We kwamen opzettelijk twintig minuten te vroeg bij Jerry’s aan zodat we niet in de rij hoefden te staan. Ik was er blij om. De uitsmijters keken amper naar onze legitimatie, hoewel het een van de eerste keren was dat we hier waren en oud genoeg waren om te mogen drinken. Het was drukker dan ik had verwacht.

Vlak voor de ingang was een terras waar ik meestal graag zat, maar niet op deze drukkende avond in augustus. Jerry’s was gewoon een goedkoop studentencafé als alle andere. ’s Avonds zetten ze de statafels en barkrukken weg zodat er ruimte te over was om te dansen. De wanden waren behangen met tv-schermen en neonreclames van bierlogo’s en er waren geen drankjes die meer kostten dan tien dollar. Elke keer als ik over de drempel stapte, werd ik overspoeld door weemoed. Ik vond het ongelooflijk dat we nog maar een jaar te gaan hadden hier. Van alle plekken waar ik had gewoond, was Wilmington me het dierbaarst geworden.

‘In de rij!’ schalde Laurens stem boven de muziek uit. Ze gaf me een hand, ik pakte die van Jordan en we zetten koers naar de bar.

‘Mag ik twee wodka-soda en een Mich Ultra?’ Lauren schoof de